

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 28. Siječnja 1951.

BROJ 5

KOGA UČITELJ NAPUŠTA

Kad nekoga zadesi teška nesreća, onda najosobljnije razmišlja o uzrocima te nesreće. Čini to zato, da se u buduću kloni svega onoga, što bi mu moglo ponovno navaliti na ledajuću nesreću. Najveća pak nesreća, koja može čovjeka zadesiti, jest, ako ga Bog odbací, i uskrati mu svoju milost. Takovi nesretnici onda obično ne misle, koliko ih je zlo stiglo. A kad ih pak nešto trgne, uvidje, onda se kaju i popravljaju, plaću i uzdužu, mole i prose, da im se Bog smiluje. Imademo zato toliko primjera, koje nam pružaju i pojedini pokeraoci i čitavi narodi. Možemo o tom čitati u Sv. Pismu Staroga i Novoga Zavjeta kao što i u crkvenoj povijesti.

O svem tome ne možemo naći ništa u Sv. Pismu o židovskom narodu u Spasiteljevo vrijeme. Nego sve obratno. On se nije niti kajao niti pokorio činio zato, što je otpao od Gospodina i odbio milost. Njegovu zato je već poučno ispitati uzroke, zbog kojih je on propustio da mimo njega prođe pohod Gospodnjeg. Zašto je odbacio Mesiju i nije ga priznao svojim Spasiteljem.

Vjera u Isusa Krista je dar odzgo, s neba. Nije dakle plod ljudskoga mišljenja i htijenja. Tijelo i krv te ne objavljuje, nego Otac, koji je na nebesima (Mt. 16, 17). Krist veli: »Nitko ne može doći k meni, ako ga Otac, koji me je poslao, ne povuče« (Iv. 6, 44). Ovo je doista neshvatljiva zagonečka u tajno Božja. U činu vjere se sjedinjuje milost Božja i čovječja sloboda živjeti jedinstvo, ali tako da svaki ima i zadrži svoja prava.

Vjera predpostavlja dobru, poštenu volju i čisto srce. Ono, što je Krist učio i tražio, bilo je ispunjenje onoga, što je Stvoritelj čovjeku u srce stavio kao slutnju i češnju. Spasitelj je govorio: »Tko vjeruje u mene, ne vjeruje u mene, nego u onoga, koji me je poslao. I tko vidi mene, vidi onoga, koji me je poslaos« (Iv. 12, 44-45). Stvaranje i otkupljenje se popunjaju. I samo svladavanjem svoje unutarnje čudi može čovjek da teži za istinom. Kao što cvijet otvara svoju čašku prema suncu, koju ih sedi, kao što ptica pozdravlja svojim miloglasmom pjevanjem rano proljeće, tako i duša ljudska češne za svijetom vjećne istine. Tu češnu joj je Stvoritelj nadahnuo.

Ljepo kaže Spasitelj: »Svaki, koji je od istine, sluša glas mojeg (Iv. 18, 27). I opet: »A tko čini istinu, ide u svijetu, da se objave njegovu djelu, jer se u Bogu izvuknjen (Iv. 3, 26). I opet nastavlja: »Tko hoće da čini njegovu volju, poznat će, je li ova nascaka od Boga ili ja sam od same govorim« (Iv. 7, 17). Ljubav

dakle prema istini i savjejanost vode unutrašnjom suždom u vjeri. I što je tko čudoredniji, to osjeća dublju češnju, da ispunji i usavrši ono, što vjera daje: »Svako dobro drvo dobre rodone radeš (Mt. 7, 17) i »Svaki, koji zlo čini, mrzi na svjetlosti i ne dolazi u svijetu, da se ne dokažu njegova djela« (Iv. 3, 20). Takav ljubi noć, koja bacu crni pokrivač da prikrije njegova djela, koja bježe pred svijetljem.

Vjerske istine prolaze preko srca k razumu, a ne od razuma k srcu. I samo u jasnom, nezamraćenom srcu odrazuju se zvijezde istine, prema Spasiteljevinu rječniku: »Blazeni čista srca, jer će Boga vidjeti (Mt. 5, 8).

Proroci su označivali Židove kao narod »neslomlješi« i »čelične glave«; ali i kao zao i brakolomi na rasjaj na nazivaju Spasitelj (Mt. 16, 4). To baš nisu bili povoljni izrazovi i nisu bile velike »pačnje« u židovskom narodu, ali je njegovu vjeru i poboru Spasitelj »serinu«, kad ih je nazvao »objeljenim grobovima«, koji su izvana čisti i lijepi, a unutra su puni smrđa i gnijeoče, u njima (Židovima) je bilo sve lažno (Iv. 8, 44). Židovi nisu imali nikakve ljubavi Božje u sebi (Iv. 5, 42). Bog nije bio više njihov otac (Iv. 8, 42). Oni su doduše slušali nauku Kristovu. I ona ih je uzdizala, ganula, zavativala. Ali je hrno sjemensko palo na put ili među trnje ili na kameno to

i nije doseglo plod. Oni nisu činili, što je Spasitelj tražio.

Zato im je Spasitelj rekao: »Zašto me zovete: Gospodine, Gospodine! a ne činite, što vam govorim? Svaki, koji k meni dolazi i moje riječi sluša, i čini, komu je on sličan, to ču vam kazati? On je sličan čovjeku, koji kuću gradi, duboko kopá i temelj joj polaže na pečinu. I kad dođe poplava, navali bujica na tu kuću, ne će je moći srušiti, jer je na pečini sagradena. Tko pak sluša moje riječi i ne čini ih, taj je sličan čovjeku, koji svoju kuću gradi na zemlji bez temelja. Čim navali kiša i bujica, pada kuća i injezina je ruševina velika« (Lk. 6, 46-47).

Zidovima se nije nikako svjadal, da obiljno shvate nerazrešivoši i vjernost braka, da osude ovetu i zabace mržnju na neprijatelja, da prihvate pokoru i odbanje nasilje, da prigrle nauku o čistoci srca, poniznost, nesobičnost, i nose svoj križ. Oni su drali, da im je slobodno moglo »čistovito« i »čistiti« ili »obdacići«. To je shvaćanje bilo u nebovi žuci grijeh. I Spasitelj im dobacuje: »Da su se dogodila u Sodomu čudesna, što su se dogodila u tebi (Kafarnaum), ostala bi do danas (Mt. 11, 23). Kazna za uskracivanje vjere u Krista bježe odbacivanje toga naroda: »Zato vam kažem, da će se od vas užeti kraljevstvo Božje i da će se narodu, koji donosi rodove njegove (Mt. 21, 43).

ŠTO DA PJEVAM?

Kad bi mi se pjeval htjelo,
Pjevali bili snagom svom,
O pupama krizantema.
I o žutom blju tom.

Toliko je tu divota,
Gledajući svenem plav,
Priroda, što bujno cvjota,
I rod ljudski lijepi sav.

Ai krasote već nema,
Od Tebe, o Bože moj,
Od ljubavi Sina Tvoga,
Na toj zemlji predvinoj.

Pa što drugo da ja pjevam
Kroz svoj kratki semni vijek,
Do brekaju hvalu Tebi,
Ti si dijal mir i lijek.

Ja jedinu molbu imam:
Kroz doline susne kraj,
Pomosi mi kriš svoj nosić,
Do pred vrata u Tvoj raj.

KATOLIK U EGIPATSKOM PARLAMENTU. Po prvi put u povijesti Egipta jedan katolik ušao je u egipatski senat. To je paša Edgar Gellard. Edgar paša je ujedno urednik dvaju egipatskih dnevnika, od kojih jedan izlazi na francuskom jesiku, a drugi na arapskom.

»Budi mi Bog zaštitičnik i kruha učilišta da me spasi, jer Ti si učilište moje. Radi-impea svoga vodi me i bran me. (Ps. 30, 3, 4).

Iz Ulaza danasne sv. Mise

PRIMJERI STRPLJIVOSTI

Ima jedna vrsta patnja, kojima se strpljivo mnogih ljudi stavlja na vrlo veliku kušnju. To su dugotrajne i teške bolesti. Gledajmo primjer: Bolest strpljivog Joba bila je po cijelom tijelu jedan veliki, trajni i bolni čir, pa ipak je do kraja ustrajao u predjanju u voju Božju. Sveta Paula podnoša je svoje užasne bolesti tako vesela lica, kao da vi di otvoreno nebo. Ovakvo piše od njoj sveti Jeronim: »U teškim mukama, koje je podnošala divnoma strpljivošću, veseli je govorila, kao da vidi otvoreno nebo. Tko će mi dati gotujnja kerija, da odletim onamo i odgođenjem!« Sveta Romula lesala je godine nepomjeno na postelji, a neispisive bolesti su joj probale udove. Sv. Grgur kazao o njoj: »Sve patnje nijesu joj navele na nestrijevošt, što su joj patnje više nestrijevošt.« To je duša vjeć prehrana kreposti. Modo li se zamisliti tjelesni primjer kršćanske strpljivoštis od junakice patnje svete Lidvine, koja je proveća trideset i osam godina na bolesništvom krevetu, a da se nije nimalo potužila i jedikovala radi bolesti? Kad stoga sami sebi, kad nas snade nestrijevošt, radi neznačnih tjelesnih patnja: Zato ti je ono? Ako nas snade bol radi grubitka dječog namu rođaka (majka, otac, brat, sestra, dobroćinatelj), treba da smamo, kako sveti Jeronim navodi u svojim spisima: »Istav ne pogana, koji su svoj veliki duh polazali ne samo u ratu, nego i u grubitku svojih dragih bližih rođaka. Ako su već ovakovi, koji su bili potpuno lameni svijeta vjere, podnijeli suvijet svijeta vjere, podnijeli suvijet svijeta vjere, kojih ima vjeć?« Sv. Grgur VII. papu pisao je bliskupu Aragžu, koji se jako žalio radi crniti svojih: »Opomenjte me da, svojim bolema učinila kraj i da se prezentam žalosti, jer ne pristoji se da se predajem preteranoj žalosti i tuzi radi smrti onih, o kojima vjerujemo, da su iz smrti uniali u pravi život.«

Ako te je smašla i tihđu duševna kakova bolest, imaš opet toliko primjera strpljivošt, kodige i svetaca, koje crkva broji među svoje borce. Jesu li uih, bez osjećaja i napušten od Boga, bez ljubavi i za duhovne stvari? Gledaj sv. apostola Pavla, na koga one navaljuju, a on ih strpljivo snosi i nije se nimalo otkajao, što više, krepot mu je dobita novi sjaj i Uspostu. — Osjećaj li napast nepovjerenja, očajanja, boguljubstva i drugih sličnih teških stvari? Mnogo teže od tebe bila je napastovanja svete Marije Magdalona de Pascia, pa je neuskrativo ištrajala kroz godine straljne napasti paklenih duhova.

Mogao bi tako reći: To nisu bili stari ljudi, to su bili sveci, koji su od Boga bili podpomognuti za takav heroinsko sazvani izvanredno milostivo. Kao odgovor navodim rječi sv. Augustina: »Da ne mođes, što su mogli ovi ili oni? Jesu li oni mogli takavu djelu da čine od sebe samih, ili mođa po svojem Gospodinu?« Gođeški im je to da dice. Žalost hoćeš ti da stojši na svojim vlastitim nogama, a ne mođes da na njima stojiš? Ostoli se na Njega i ne boj se. On se neće raunknuti niti puštiti da padnus. Punim povjerenjem priči, umi Nj. On će se za te sazvesti i spasti te.

BRITANSKI KATOLICKI GODIŠNJIK za 1951. donosi podatke o katolicizmu u Engleskoj i drugim kraljevinama svijeta, gdje žive ljudi, kojima je materinski jezik engleski. Prema tim podacima danas ima 67,000,000 katoličkih vjernika, kojima je materinski jezik engleski. Od ovih preko 27 milijuna žive u Sjedinjenim Državama Amerike.

Neumrlost ljudske duše

Neumrlost je ljudska duše u tomu, što onaj princip (počelo) u čovjeku, kojim se odstavlja djelovanje, što je zavorno duševnim a to su: rad razuma i volje, ostaju i poslijе smrti (raspadanja) ovog tijela. Što duša pridržaje svomu svomu samostalnost neovisno od svoga tijela, kojim je prije bila udružena, što ona živi trajno, poslijе fizičke smrti svoga tijela.

Mišljenje, rad duše, je nešto posve drugo, nego djelovanje naših sebi, takođe još lijepe prikazao A. Willwooll u pregledu, koji je posvetio ravnitki eksperimentalne psihologije mišljenja. Sve su to novi dokazi, da naša duša doista imade svoj vlastiti život, i zato poslijе naše smrti, koja rastavlja dušu s tijelom, ona može dalje živjeti.

Duša djeluje: sjeća se, misli, promatra, sudi i zaključuje bez obzira na naša tjelesna osjetila. Mišljenje i hlijenje nije vezano za vanjske stvari, koje utječu na oku, uho i druge osjetilne organe. Duša djeluje, dapaće još anaznje, dje luje, kad nikakove vanjske predođebe ne smetaju njezinu radu, na pr. kod razmišljanju i promatranju u tlačni noći, ili kad uared dnevne buke, kod utjecaja svih mogućih predstava na naša osjetila — duša misli na nešto sasmostro, na pr. na neki svoj dan, doživljaj, na neko daleko mjesto ili neku daleku osobu. Kad je duša u svom svijesnom doživljavanju neovisna od tijela, onda je ona i sama po sebi nezavisna (duhovna), i prestankom tjelesnog života, smrću, ne prestaje živjeti čovjekov duh, razumna duša. Ona je besmrtna, neumrla.

Obični je prigovor protiv te stvarnosti, protiv neumrlosti ljudske duše, da nju niško nije vidi, to dosljedno tvrdjenje, da je naša svijest, naša mišljenje proizvod tjelesnog organa, mozga. Nevidljivo poricati i obilježavati ga kao da ne postoji nije nimalo naučno. Elektricitet, atomi, radio-valovi, ultra ljubičaste zrake i mnoge druge pojave u životu su sve redom nevidljive, pa ipak svi mi znamo, da one postoje, svu naučnjaci ih potvrđuju, kao postoeće činjenice. Da naše mišljenje nije proizvod mozga, dokazuje ne samo nezavisnost našeg mišljenja od naših osjetila, nego to objašnjavaju i razne druge pojave i razlozi. Naše se tijelo (i mozak) u periodu od sedam godina potpuno obnavlja, naš je mozak sada potpuno drugi, nego što je bio prije 10, 20, 30 ili više godina. Ali mi se sjećamo svih važnijih dogadaja cijelog života, početkom ranog djetinjstva. Kako bi se mozak mogao dati dogadaju, kad ga nije bilo? Čestice se mozga mijenjaju, a jedinstveni vlastiti ja, naša duša ostaje ista i obogaćuje se sve više novim sanjanim i istinama. Osim toga naše tijelo (i mozak) u starosti oronjuje, slabii i propada, dok duša može do duboke starosti stići spoznaje i duhovno rasti. To je duha ovisna sasvim samo o moždanim — to ne bi moglo da bude.

Ljudska duša po svojoj naravi teži za oslobođenjem od materije, ona teži za vječnom istinom, za vječnim dobrom i blaženstvom, za Bogom, izvorom i svrhom svijeta. Tjelesni organi, mozak, umire, on je po svojoj biti smrstan, raspladij i kao takav ne može da nosi težnju za vječnim vrednotama. Samo besmrtna duša može da teži i čeće za vječnom srećom i blaženstvom u svome Stvoritelju.

Svi znamo, bez mudrovanja, da imamo savijest, koja nam zabranjuje zločiniti, i koja nam govori: "Svako dobro djelo zaslužuje nagradu, a svako zlo djelo kaznu" (sankciju). Te odmjene sankcije nemaju u ovom životu. Dakle valja da bude u drugom životu.

Zato, što je naša duša neumrla: ona teži da u ovom životu steče što više spoznaja i istinu o svijetu i Stvoritelju svijeta. I da se moralno usavršava, kako bi nakon smrti tijela odsadržavanja ljudske — mogao doživjeti pravim duhovnim životom u vječnom domovini.

Sve, što nije vječno, za vječnost nije ništa. Onaj naš život samo je jedna sekunda prema vječnosti. Pa možemo li mi biti zadovoljni i sretni da živimo samo jednu sekundu? Da li je Bog stvorio na našoj svemirskoj kugli ra-

Iz katoličkog svijeta

80-GODIŠNJI RODENDAN

FREUZIŠEVTEN G. Mag. dr. FRANJO SALIS SEEWIS provodi je 15. studenog 1951. svog osamdeset-godinšnjeg rodendana. Rođen je 15. I. 1873. u Karlovici. Zaređen je za svećenika 1. VIII. 1897. Svoje filozofske i bogoslovске studije svršio je u Rimu i Inzbruku i postigao doktorat filozofije i teologije. Posvećen je bio biskupu 4. VII. 1926. i odonda vrlo službu generalnog vikara u zagrebačkoj nadbiskupiji. Obavljao je poslove u Rimu i Inzbruku i bio je krov dugi niz godina u nadbiskupskoj kancelariji sve vrsti upravnih posala. A od godine 1946. kao Ordinarij deside impedita vodio nadbiskupu zagrebačku. Visokom preuzimanom svečaru naše najdražnije čestite prigodom osamdeset-godinšnjeg rođen-

DUGOGODIŠNJE VODA SOCIJALISTA i ministar predsjednik u Belgiji, Spaak, objelodano je sredinom prosinca članak, u kojem poziva svoje partizanske istomiljenike na temeljni preokret u njihovoj politici školstva. Taj članak nazivaju "revolucionarnim". Spaak tvrdi, da je gospodarska suradnja s katolicima i stvaranje prave demokracije same doma moguća, ako se katolicima primaze i podstave njihovo pravo na škole. Ne samo to, Nego Spaak izričito izjavljuje, da je politika socijalista, kojom su se borili protiv svake subvencije (potpore) za katoličke škole, bila kriva.

CRNCI U KATOLIČKIM ŠKOLAMA U DELAWARU. Lokalna američka štampa podvukla je s odobravanjem primanje pet crnackih studenta u salezijansku srednju školu u gradu Wilmington. Konstitucije naime države Delaware odobravaju u javnim školama odjeljivanje crnackih studenata od bijelih. Sto je međutim zakon za druge, to za katoličke škole nije.

SINTOISTICKI HRAM U APU JAPANU, koji je sagraden u 1853. god., posvećen je nedavno za katoličku službu. Ovo nije prvi slučaj, da se japanski hramovi pretvaraju u katoličke crkve.

PONZBURN TAKSU na cigarete uvela je općina u Münchenu u korist pravpravnih najstarije gradske crkve. Ova će naredba biti na snazi kroz nekoliko mjeseci.

VIL KONGRES VJERSKE PSIHOLOGIJE održan je u Parizu u samostanu redovnika karmelitana. Na kongresu su prisutstvovali mnogi paleoliti, filozofi, lječnici i biolog. Razpravljali su temu: "Odnos između uzdržavanja i mističkog života. Zanimljivo je da su na nastanku bili prisutni i predstavnici mušulmanske, Židova, pravoslavaca i protestantana.

Dominic Morrison, bivši engleski diplomata sa službom u Japanu, sada se opet vratio u Japan. No ne više u diplomatskoj službi nego u njeni sponzori. On je naime, našao se je 5 godina proveo u njemačkom zarobljeništvu, u koje je zapao za vrijeme proglašenja, ostavio diplomatsku karjeru i ušao u dominikanski red. Sada je iz Kanade doputovao u Tokio.

ČINI I TI TAKO

Neki čovjek u velikoj mjeri uvrijedio svoga druga. Uvriven je znao, da će se njegov protivnik navecer vratiti kući osamljeni šumskim putem. Postavio se stoga uz taj put s nakanom, da će napasti svoga protivnika i da će mu se osvetiti. Već se približavao počinac, a njegovu uvreditelju je bio ujek nema. Iz dozade unide u kapelu, koja je bila pokraj puta, sjedne i počne promatrati na zidu oltar, što ih je noćno polusvijetlo jedva osvijetljivalo. Tri su slike visjele na zidu. Prva je slika prikazivala, kako se Isusu, obučenu u pogrdnu haljinu, rugaju Herod i njegovi vojnici. Pod slikom je pisalo: »Kada su me rugali, nije otvorio usta.« Predmet druge slike bio je Isusovo bifevanje s natpisom: »Kada su ga tukili, nije se prijetio.« Treća je slika bila razapinjanje Isusova s natpisom: »Kada su ga razapinjali, ovako se molio: Oče, oprostite Im.«

Kada je načinio to vidio i čitao, potresen požurio se napolje iz kapеле. Cim je opazio svoga protivnika, kako se približava, stupi pred njega, prijateljski mu pruži ruku i zamoli ga: »Oprostite jedan drugomu iz čistog srca.«

Primeri privlače. Viđimo, kako su moćno djelovale na toga uvrjenog čovjeka te tri slike u kapeli kraj putu. Zato i Crkva preporučuje štovanje svetih slika i ikova, da pronatrađu na njima primjere svetaca i mi sebe potičemo na dobro, pa da u doburu našlijedujemo svece.

JEDNO PISMO

Vodica, kada sam ovim diktatom zabilježio, dašta mi je mimo u Test. J optop u tasci putat pitala sam se: "Zašto će biti a nama?" Neki se čestice veče više i više zbilježi, i ja ojačan, da ih neko novidjiva misla vuče u drugome. Bojim se, da se jednoga dana na seftanu i ne povrće za uvijek....

Da, bojim se tegaj i kape se toliko putat zapitam, nije li upravo to Volja Božja? Sret me provi, kada to pomislim. Zejdija bila, da se uvijek volimo ovako kada braća. Šeštja bila, da se ono kada nikada ne uvode među nase. Znam, Ti si bi zelio, jer jače mi ne bi govorio. Cušam, me prodi, kada jednoga dana posledice u svrdečnu. A ja? Znam li Moži da htjela? Voljela bila živjeti sasama u svojim Bogom. Ne u smosnom. Te ne bi bilo život za mene. O, ne! Htjela bila, da svoje arce otvorim svima, koji su bijedni i potisnjeni. Ti znam, da volim ljude. Znam, da ne želim žrtve za njih. Mistin, da bi u nezgratnji brzi za manje naše sreće, u kojoj bi se napokon smrtilo moje nemirno srce.

Da, ja ovako mislim, a Provjednost će odlučiti. Cuš me! Obezaj mi nećo! Molim svakoga dana, da mi daje u potpunosti izvršimo Volju Onoga, koji je raspustio da se susretnemo na ovom životnom putu. Moži se, da utvijk stupamo na Njeveread. Učestvujem, za Kaspetskim Kristom, i onda sigurno ne čemo zalučati. Ne zaboravi tu molitvu ni jednoga dana. To je jedina želja Twoje Ružice

IMENOVANJE APOSTOLSKOG ADMINISTRATORA

MSGR. MATS GARKOVIC, generalni vikar nadbiskupije zadarske i apostolski protonotar imenovan je apostolskim administrаторom nadbiskupije zadarske. Novi je administrator rođen g. 1862. u Vinkovcima, zaređen g. 1907. Skužbovar je dugi niz godina kao profesor načelnika izvršne i voditelj učionice. Na kongresu su prisutstvovali mnogi paleoliti, filozofi, lječnici i biolog. Razpravljali su temu: "Odnos između uzdržavanja i mističkog života. Zanimljivo je da su na nastanku bili prisutni i predstavnici mušulmanske, Židova, pravoslavaca i protestantana.

MEDUNARODNI KONGRES franevičkih treboređaka održao se u Rimu 18. prosinca prošle godine, u oasicelj sv. Apostola. Tom prigodom govorio je kardinal Ig. G. Tappucci, patrijarha Antiohijskog. Pridruživali su delegati 13 zemalja.

Dobar odgovor

Neki se časnik u društvu, u kojem je bilo jedan svećenik, izrugivao iz vježbi latinske. U svom je govoru pokazivao toliko nerazumevanje, da se odmah vratio u zemalje, auk u Kazanu i Sjevernu Indiju. Ovdje, kada je učio, izgubio je strastva za prijatelje, dobiti se na poslovima i vježbama.

djele, da je već davno zaboravio katekizam, ako ga je uspeče kada i znao. Društvo je, ne gledajući na to neznanje, dakako sve to odobravalo i uz to prezirno gledalo na staroga svećenika.

Svećenik je mirno sutio. Kad je časnik prestat u društvo se umirio, poze se svećeniku s tim žasnikom razgovarati o ratu g. 1870. Među ostalim osudivao je uređenje u vojsci, krvno postupanje i prisrastanost najvišeg žasničkog zapovjedništva, nesposobnost većine generala i t. d. Časnik si je u to vrijeme od sredstoti grizao umije i problijedio od napokon reči: "Nije to učinio i hrana!"

Gospodine župnije izjavljuje: "Gospodine župnije, brinite se za misnu, brevijar i druge vježbe stvari, a ne govorite o vojsci i vojnačkim stvarima." — "Zar sam možda ludo govorio?" upita župnik. — "Dovoljite, govoriti se niječu glupost mijesajez se u stvari, koje ne razumijete!" — Svećenik odvraća mirno: "Oprostite, da mi se dogodilo malo prije i vama, kad se govoriti o vježbenim stvarima." — Časnik je edman raskinuo taj odgovor i sutio kao riba.

Sljedeći odgovor zaslužuje većinom sv. kralj bi, kako veli pjesme: "Goratoga Vjenca, htijeli: se vjeri popovit." A vježbeni se zasluži na pravo prekrasniji.